

GEORGE LEPY

pe numele adevărat George Lepadatu, s-a născut în orașul Focșani (România) la 16 ianuarie 1954. A crescut, s-a format și și-a conturat personalitatea într-o țară pe care nu o va uita niciodată, cu oameni dragi, cu întâmplări și amintiri de neuitat. Cu câteva luni înainte de a împlini 40 de ani, a emigrat, împreună cu familia, în Canada și s-a stabilit în orașul Windsor, provincia Ontario, unde trăiește și astăzi.

Debut literar: *Pădurea din mijlocul orașului* (roman), Editura UNU, Chișinău, 2020.

George LEPY

PĂCATE, PEDEPSE ȘI ÎNGERI

R o m a n

EDITURA **UNU**

Chișinău, 2022

Editura UNU

str. Ion Creangă, nr. 62/4, Chișinău MD-2064, Republica Moldova

Tel.: (+373) 69 12 23 42

Email: editura.unu@gmail.com

Web: www.editura1.md

În amintirea mamei mele

George Lepy

PĂCATE, PEDEPSE ȘI ÎNGERI

Ediția I, septembrie 2022

Autor: George Lepy

Corector: Alexandrina Severin

Fotografii: din arhiva personală a autorului

Prezentare grafică: Igor Condrea

Prepress: Editura UNU

Tipar: Fox Trading SRL

© Text: George Lepy, 2022.

© Prezentare grafică: Editura UNU, 2022, pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții**Lepy, George.**

Păcate, pedepse și îngeri : Roman / George Lepy ; prezentare grafică:
Igor Condrea. – Ed. 1-a. – Chișinău : UNU, 2022 (Fox Trading). – 230 p.

Numele adevărat al aut.: George Lepadatu. – 500 ex.

ISBN 978-9975-3561-0-7.

821.135.1-31

L 50

Sfântul Petru (*Saint Peter*) a fost unul dintre cei 12 apostoli ai lui Isus Hristos, unul dintre primii conducători ai bisericii creștine.

Numele lui de naștere a fost Shimon Bar Yarah, născut la Bethsaida-Gaulanitis, Siria, Imperiul Roman.

Ocupația: pescar, preot, lider religios.

În conformitate cu credința creștină, Isus Hristos i-a promis lui Petru (*petra* = piatră) o poziție specială în cadrul bisericii („vei fi piatra de la temelie a bisericii mele”).

Toate bisericile creștine îl venerază ca pe un sfânt primordial, fondator al Bisericii Antiohului și al Diocezei Romei.

Sfântul Petru e venerat ca fiind primul papa al Romei iar în tradiția Bisericii Creștine Estice este considerat ca fiind primul patriarh al Antiohului.

Numele lui este menționat în toate Evangheliile, în special în Evanghelia după Marcu, unde se menționează cel mai detaliat, învățăturile și memoriile transmise de Sfântul Petru.

Petru era un pescar în Bethsaida, cunoscut atunci sub numele Shimon, când Isus Hristos i-a vindecat soacra în casa ei din Capernaum.

Andrei, fratele lui Petru, era și el pescar, iar Isus i-a chemat să-l urmeze și le-a spus că vor deveni „pescari de oameni”.

În timpul „Cinei cea de Taină”, Isus a prevăzut că în curând, după arestarea Lui, Petru va pretinde de trei ori că nu-l cunoaște, înaintea momentului în care „cocoșul va cânta de două ori”.

Isus Hristos a fost arestat în noaptea Cinei Cea De Taină și a fost plimbat de la Ana la Caiafa care erau liderii religioși ai momentului, pentru a fi judecat.

Petru a fost acuzat de niște martori ca și el ar fi unul dintre cei care îl urmează pe Hristos, dar el a negat acest lucru, încercând să scape de o eventuală pedeapsă.

Cu toate acestea, Isus îl alesese pe Petru ca fiind cel mai îndicat viitor conducător al bisericii. După crucificarea și moartea sa, Isus Înviat din morți se arăta pentru prima oară doar lui Petru.

În conformitate cu Evanghelia după Ioan, Petru a fost primul care a intrat în interiorul mormântului lui Isus, el fiind acela care a constatat că trupul Domnului dispăruse, dar nu a mărturisit acest detaliu celorlalți discipoli.

În capitolul final din Evanghelia după Ioan, Petru, în timpul uneia dintre aparițiile lui Isus Înviat din morți, își declară de trei ori dragostea pentru Isus, încercând să balanseze cele trei situații în care pretinsese că nu-l cunoaște.

Isus, Înviat din morți, apare și în fața celorlalți discipoli și stabilește poziția lui Petru ca și conducător al Bisericii creștine.

În lumina evenimentelor de Paște, Petru devine un exemplu de păcătos „iertat”.

În conformitate cu scrisoarea Galațienilor, Petru călătorește la Antioh și tradiția creștină stabilește că devine Primul Patriarh al Antiohului, fondator al acesteia, servind ca patriarh pentru o perioadă de șapte ani.

Ajuns la Roma, capitala Imperiului Roman, Sfântul Petru devine conducătorul și promotorul credinței creștine și în jurul anului 30 după Hristos, este instaurat ca primul Papă al Romei în conformitate cu credința creștină vestică, care de asemenea specifică

faptul că moartea lui a parvenit între anii 64–68 după Hristos.

Crucificarea Sfântului Petru s-a petrecut în vremea marelui incendiu al Romei, la ordinul împăratului Nero, care încerca să treacă responsabilitatea incendiului pe seama creștinilor.

Înainte de a fi crucificat, Sfântul Petru a încercat să părăsească Roma pentru a evita executarea să și în timpul acestei tentative se întâlnește cu Isus cel Înviat din morți.

Petru îl întreabă pe Isus:

– Unde mergi tu, Doamne?

Isus îi răspunde:

– Merg la Roma să fiu crucificat încă o dată!

Atunci Petru își redobândește curajul de a-și continua lucrarea de propovăduire a credinței creștine, se întoarce la Roma, este crucificat cu picioarele în sus și capul în jos și devine un martir al creștinătății.

Jerome în lucrarea sa „De Viris Illustribus” (anul 392 d.H.), menționează că Sfântul Petru a fost înmormântat la Roma, în Vatican, undeva alături de „Calea Triumfală”, loc, unde este venerat de lumea întreagă.

În secolul al patrulea, Împăratul Constantin a hotărât să ridice o biserică foarte impozantă în onoarea Sfântului Petru.

În anul 1950, s-au descoperit oseminte îngropate sub altarul bisericii „Sfântul Petru”, oseminte care au fost reexamineate cu metode moderne zece ani mai târziu, iar aceste cercetări au concluzionat că aceste oseminte aparțin unei persoane de gen masculin, unui bărbat în jurul vârstei de 61 de ani.

Această descoperire l-a determinat pe papa Paul al VI-lea să declare, în anul 1968, că aceste oseminte aparțin Apostolului Petru.

La 24 noiembrie 2013, Papa Francis a prezentat în public o parte din aceste oseminte, în timpul unei slujbe dedicate celebrării Pieței Sfântului Petru.

În anul 2019 Papa Francis a transferat 9 dintre aceste oseminte la Constantinopol, încredințându-le Patriarhului Bartolomeu, capul Bisericii Creștine Ortodoxe Estice, descriind această acțiune ca un gest, o tentativă de a întări relațiile dintre cele două biserici creștine.

Biserica Catolică îl recunoaște pe Sfântul Petru ca fiind capul Bisericii de pe pământ, avându-l pe Isus Hristos capul ceresc al creștinătății, bazându-se pe câteva pasaje din Noul Testament, cel mai edificator fiind pasajul din Matei, 16:18.

„Îți spun că tu ești Petru și pe această piatră îți voi construi biserica, iar porțile iadului nu vor fi capabile să o distrugă, îți voi dăruia cheile raiului ceresc și ceea ce vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar ceea ce vei lăsa liber pe pământ va fi lăsat liber în Împărăția Cerului!”

DUMNEZEU SĂ PĂZEASCĂ!

August 1975, undeva în Canada

Șoseaua cobora la vale încărcată de amintiri nostalgice, vechi sau mai noi, dar toate atât de trecătoare.

Era încadrată de o parte și de alta de case îngrijite cu multă dedicație.

Șanțul din fața caselor, peste care erau construite poduri mici, dar rezistente, avea menirea să colecteze apele aduse de ploile nervoase ale verii, ape ce se transformau într-un pârâu cu o existență temporară.

Porțile ferme protectoare și podurile construite peste șanțul ce șerpuia paralel cu șoseaua dădeau caselor o aură iluzorie, înșelătoare, sugerând trecătorilor că au în față imaginea unor fortărețe medievale în miniatură.

În spatele caselor se întindeau ferme viticole, proprietățile fiind separate prin alei despărțitoare, adevărate căi de acces pentru tractoare mici și alte utilaje ce erau folosite la lucrările agricole specifice viticulturii.

La un moment dat, șoseaua își întrerupea temporar

existența, odată ce ajungeai în vale, unde aveai revelația peisagistică a inimii acestei așezări.

Acolo se ridica centrul ei comercial, încadrat de un lanț de magazine cu specific divers, încântându-te cu vitrine cochete, restaurante ce aveau amenajate terase cu separeuri intime, peste care erau suspendate grilaje de lemn, prin care se strecurau ghirlande de flori, plante cățărătoare și acorduri musicale rupte din lumea jazz-ului.

Silueta alba și impunătoare a bisericii, așezată discret la capătul vestic al Pieței Centrale, trona îngăduitoare peste forfota umană a după-amiezii târzii, încercând să înțeleagă trăirile omenești ce se vroiau un amestec de entuziasm și deșertăciune.

Un pod de dimensiuni apreciabile te purta peste râul ce inspirase atâtea cântece ce proslăveau singurătatea și evadările din banalul cotidian, lăsând în urmă un loc plin de o aparentă armonie, Centru Comercial al acestei așezări umane din localitatea ce purta o denumire foarte feminină: AMBERVILLE!

Odată trecând și lăsând în urmă podul construit cu peste o sută de ani în urmă, șoseaua își relua existența și își încorda toți mușchii în încercarea de a urca o pantă abruptă, care în timpul iernii devenea o adevărată provocare, chiar și pentru șoferii experimentați.

Ajuns în vârful pantei după câțiva kilometri ce supuneau căii putere al mașinilor la transpirații abundente, trebuia să virezi scurt la dreapta și astfel pătrundeai prin porțile lăsate larg deschise în spațiul unei proprietăți imense.

Aleea centrală pavată cu piatră cubică ce voia să sfideze banalul asfalt, îți permitea să observi la capătul ei silueta impunătoare a unei case superbe, construită în stil colonial.

Gardul ce înconjura proprietatea, un gard înalt de peste 2 metri, construit din cărămidă, avea așezate la distanțe egale mici creneluri peste care tronau statui reprezentând vulturi cu aripile larg deschise, ce purtau priviri amenințătoare care intenționau să intimideze eventualii amatori ce ar fi îndrăznit să se aventureze în escapade nocturne.

Un sistem electric ce furniza electrocutări parțiale și care era activat pe timp de noapte, zâmbea zeflemitor către vulturii împietriți, susținând că el este de fapt singurul protector autorizat să asigure liniștea familiei domnului Alan Pickering, el este singurul care avea misiunea și mai ales capacitatea de a descuraja orice tentativă de violare a siguranței locatarilor de drept.

Aleea care te purta pe o distanță considerabilă până ajungeai la terasa din fața casei era străjuită de ambele părți de un gard viu bine întreținut, dincolo de care se întindea un covor verde presărat cu alei înguste care ofereau plimbări relaxante în orice moment al zilei.

În partea dreaptă a uneia dintre aceste alei, undeva în mijlocul florilor, fusese amenajat un bazin în care își duceau traiul lor de prizonieri, o echipă de pești exotici de mărimi și culori diferite.

La cea mai ușoară sesizare a prezenței vizitatorilor, peștii aruncau o privire întrebătoare, după care se ascundeau în spatele pietrelor mari așezate strategic și

destinate să asigure locurile lor de refugiu.

În fața casei, Alan Pickering construise o parcare în forma potcoavei de cal, care permitea mașinilor, atunci când hotărau să părăsească petrecerea să-și continue deplasarea evitând manevre obositoare.

Cele peste 20 de trepte care te conduceau spre terasă construită pe toată lungimea frontală a casei, îți dădeau posibilitatea în timp ce le urcai, să admiri măreția și eleganța acestei case care de-a lungul anilor ajunsese sub stăpânirea iederii, ce se cățăraseră cu o tenacitate specifică alpiniștilor acoperindu-i toată fațada.

Ferestrele duble, imense, lăsau lumina zilei și căldura soarelui să pătrundă cu ușurință în interiorul încăperilor.

Alan Pickering era așezat la una din mesele postate pe terasă așteptându-și invitații și având în mână paharul umplut până la jumătate cu Hennessy, coniacul preferat, care-și pierdea din tăria alcoolică și gustul lui unic datorită prezenței neinspirate a două cuburi de gheață ce se dizolvau în tăcere.

Un trabuc abandonat de ceva timp în scrumieră, mocnea încet, așteptând plămânii flămânzi să-i inhaleze fumul.

Ușa dublă de la intrarea principală era larg deschisă lăsând să se întrezărească interiorul casei și agitația personalului care fusese angajat să se ocupe de toate preparativele necesare acestei petreceri, cei care aveau să satisfacă toate dorințele invitaților.

Mesele erau deja pline de antreuri și băuturi de tot felul, erau finalizate ultimele retușuri.

Odată ce intrai în interiorul casei remarcai imediat spectaculoasa scară interioară în formă de acoladă, câteva candelabre imense ce atârnavă ca niște ciorchini din cristal, tablouri de înaltă calitate și de bun gust.

Helen Pickering, cu aproape 10 ani mai tânără decât Alan, era o femeie atrăgătoare, foarte comunicativă, o încântare să te afli în prezența ei. Casa impunătoare în care locuiau, fusese construită cu 20 de ani în urmă, iar vița de vie fusese plantată peste cele 100 de hectare de pământ care completau proprietatea. Helen și Alan Pickering reprezentau împreună una dintre cele mai prospere familii din această zonă așezată în cea mai sudică și mai călduroasă zonă a Canadei, semnul care marca Paralela 42 aflându-se în imediata vecinătate, la 40 de km depărtare de casa lor.

În curtea interioară din spatele casei găseai o piscină de dimensiuni olimpice, care era încadrată de o terasă plină de șezlonguri acoperite cu umbrele. Un sistem audio instalat cu ingeniozitate umplea seara cu acorduri muzicale de inspirație latino-americană ce te transportau imaginar într-unul dintre resorturile turistice din zona Caraibelor.

Alături de piscina destinată adulților, Alan construise o a doua piscină, de dimensiuni mai modeste cu apa mai puțin adâncă destinată copiilor și celor care nu învățaseră niciodată să înoate.

La câțiva metri distanța de cele două piscine, în partea nordică a terasei fusese construit un bar deschis, plin cu sticle de băuturi diverse, unul dintre angajații lui Alan așteptând răbdător comenzile invitaților.

Seara se lăsa abandonată în brațele întunericului, respectând cu consecvență un ritual vechi, apărut de la începuturile timpului, un ritual fără derapaje, fără trădări, dovedind că fidelitatea e dispusă uneori să cochetze cu eternul.

Fără un avertisment prealabil, becuri instalate și ascunse în abajururi printre arbuștii pitici ce stăteau de pază nemișcați, se aprinseră și lumina artificială luă în stăpânire acest loc predestinat confesiunilor viitoare, stimulate de ingrediente cu efecte bahice.

Alan Pickering la cei 60 de ani împliniți de curând, era un bărbat cu o statură impozantă. Ceea ce îți sărea în ochi când îl întâlneai prima dată, era cicatricea care călătorea în diagonală acoperindu-i obrazul drept, cicatrice provenită în urma unei confruntări nedestăinuită.

Purta din totdeauna o tunsoare scurtă, militărească.

Îmbrăcat într-un costum albastru închis având o croială care-i marca talia încă zveltă, alesese pentru seara aceasta o cămașă albă, imaculată, cu nasturii de la gât deschiși, dându-i alura unui tânăr de mult îmbătrânit.

Când au început să apară invitații, coniacul din paharul lui aproape dispăruse.

Trabucul care-i ținuse de urât mai avea doar câteva minute până când din viața lui ticăloasă, amestecată cu arome cubaneze, nu va mai rămâne decât o amintire transformată în scrum.

Philip Costa, tatăl meu, sosi primul și tocmai își parca mașina, când observă că era urmat îndeaproape de luminile farurilor altor două mașini care se opriră în spatele lui.

Erau prietenii lui vechi de o viață, Luke Morisson și John Hattaway, care confirmau încă odată că sufereau de o boală comună: boala punctualității.

Coborâra din mașini aproape în același timp, însoțiți de soțiile lor care purtau toalete de seară.

Privindu-le trupurile încă zvelte și ținutele elegante, te întrebai dacă vei fi martorul unei petreceri obișnuite sau vei asista la un concert sofisticat de muzică clasică oferit pe acorduri de violoncel, contrabas și pian.

Alan Pickering începu să coboare scările pentru a-și întâmpina prietenii, însoțit de zâmbetul lui enigmatic, amestec de bună dispoziție și gânduri ascunse.

După ce-i îmbrățișă pe rând se îndreptară cu toții spre ușa de la intrare, larg deschisă.

Helen le-a urat bun venit prietenelor ei luându-și în serios rolul de gazdă, iar bărbații s-au îndreptat spre barul de pe terasă.

Alan și cei trei prieteni ai lui formau un grup încă din adolescență, viața lor fiind marcată de amintiri comune, presărate cu vacanțe petrecute împreună și celebrări ale evenimentelor majore din viața lor.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, toți patru fuseseră membrii unui batalion de Infanterie Canadiană, care participase la debarcarea din Normandia, împreună cu forțele aliate și contribuiseră la eliberarea Parisului și a Franței.

Au avut șansa și s-au întors întregi din război. Imediat după întoarcerea acasă și-au cumpărat ferme viticole, progresând de-a lungul anilor.

Erau iubitori de vinuri seci și de bere europeană,

spectatori înrăiți a meciurilor de hochei, vizitatori accidentali a barurilor deocheate.

În timpul acestor escapade, aparent nevinovate, acrobațiile pe bară a dansatoarelor cu forme voluptoase deveneau o adevărată inspirație și o provocare masculină.

La întoarcerea lor acasă, nopțile deveneau mult mai scurte, soțiile lor bănuind cui datorau scânteia care aprinsese focul și care le transformaseră bărbații în tineri feroce și flămânzi ca niște tigri, așa cum îi cunoscuseră cu mulți ani în urmă, în tinerețea lor apusă.

La un moment dat, după ce trecuse aproape o oră de la apariția primilor musafiri, Alan aruncă o privire peste lumea care forfotea pe terasă și constată că se adunaseră peste 40 de invitați.

Numele meu e Peter Costa, sunt fiul lui Philip Costa, unul dintre cei mai buni prieteni ai amfitrionului nostru din această seară și cu siguranță sunt ultimul sosit la această petrecere iar prezența mea aici se datorează insistențelor exagerate ale tatălui meu.

Eram probabil cel mai tânăr dintre invitați, împlinisem de curând 30 de ani și nu înțelesesem de ce trebuia să fiu prezent printre oamenii ăștia în vârstă în timp ce prietenii mei trecuseră frontiera și se distrau de minune într-un bar american din inima Detroit-ului.

M-am amestecat printre cei prezenți încercând să nu fiu remarcat, dar Alan m-a reperat cu ușurință și s-a apropiat de mine urându-mi bun venit. Ne-am lansat într-o conversație de complezență și am lăsat muzica să umple momentele de tăcere.

La un moment dat, Alan s-a scuzat menționând că îl pot găsi în sala de jocuri amenajată în subsolul casei, iar eu m-am îndreptat spre barul deschis dotat cu toată gama de băuturi posibile.

Muzica în surdină acompania discret conversațiile din ce în ce mai spontane, inspirate de efectele încântătoare ale aburilor alcoolici.

Trecuse de 11 noaptea și m-am îndreptat spre paradisul jocurilor din subsolul casei lui Alan, amenajat cu săli de baie, dormitoare, bucătărie, bar și o sală de distracții unde tronau două mese de biliard și alte două mese destinate jocurilor de cărți sau remy.

Alan, Luke, John și tatăl meu erau așezați la una dintre mesele de jocuri și au auzit pașii cuiva care cobora scările.

Eram eu, care mă plictisise de-a binelea și eram tentat să părăsesc petrecerea unei generații căreia nu-i aparțineam.

– Hei, vino aici lângă noi, poate vom reuși să te bine dispunem, mă invită Alan care îmi remarcase morga dezavuată.

Am luat loc fără nici un comentariu, dar buna dispoziție se lăsa așteptată.

După câteva partide de remy, presărate cu glume care nu m-au impresionat Alan se adresă tatălui meu:

– Philip, ne-ai promis că o să ne împărtășești niște vești deosebite, furnizate de sursele tale din Toronto și constat că ne pui la încercare răbdarea.

Tatăl meu aruncă o privire discretă în direcția scărilor și apoi insistă întrebător uitându-se spre mine.

Ceilalți au înțeles că ceea ce urma să destăinuie cerea aprobarea membrilor clanului.

– Sunt convins că Peter o să înțeleagă gravitatea destăinuirilor tale, spuse Luke, ele sunt strict confidențiale și nimic nu va trece dincolo de ușile acestea.

Mi-am ridicat privirea într-o contemplare absentă și înclinând ușor din cap, am spus:

– Dacă unul dintre voi consideră că nu mă încadrez în acest peisaj și nu merit să mi se acorde suficientă încredere, mă retrag în clipa asta.

– Nu, categoric nu, spuse Alan, trebuie să rămâi cu noi, avem încredere în tine, ești fiul lui Philip și așchia nu sare departe de copac.

– Discreție absolută Peter, asta e cuvântul de ordine, nimeni, dar absolut nimeni nu trebuie să afle detalii despre conversația noastră care va urma, spuse tatăl meu.

– Ieri, începu el, am petrecut aproape o zi întreagă în Toronto și m-am întâlnit cu un colonel care face parte din serviciile secrete canadiene și care întâmplător este un vechi prieten de-al meu, doar cu câțiva ani mai în vârstă decât noi.

– Un om de încredere care mi-a cerut ca informațiile furnizate să fie păstrate cu maximă prudență, sigilate în tăcere.

– Colonelul, prietenul meu, suferă de un cancer terminal, netratabil și nu-i pasă de eventuale consecințe însă m-a avertizat că noi în cazul în care aceste informații transpiră, suntem pasibili să îndurăm persecuții de tot felul, deci încă odată, nu trebuie comentat cu nimeni ceea ce vă voi destăinui în seara asta.

– Din informațiile pe care mi le-a dat am înțeles că țara asta se îndreaptă spre o direcție alarmantă, am înțeles că se pregătesc niște schimbări majore pe care nimeni nu le-a anticipat.

– Prietenul meu, colonelul, mi-a destăinuit că în culisele guvernului există un grup de membri în frunte cu primul ministru care intenționează să transforme Canada într-o țară comunistă, prin naționalizări masive și prin desființarea proprietății private.

– Întreprinderi industriale, instituții financiar-bancare, companii de transport, terestre, maritime, feroviare și aviatice, societăți de telecomunicații, hoteliere, ferme agricole etc., într-un cuvânt tot ce reprezintă proprietate privată va fi naționalizat și trecut sub controlul guvernului urmând maniera tipică de guvernare specifică țărilor comuniste.

O liniște mormântală se așeză peste chipurile noastre și cu o mișcare spontană, toți am aruncat cărțile de joc pe masă.

– Țara asta a fost construită și fundamentată pe bazele principiilor capitaliste, ale liberei concurențe, pe baza libertății de exprimare și este una dintre cele mai dezvoltate țări din lume, angrenată într-un lanț de relații economice și financiare cu parteneri din toată lumea cu ramificații și obligații contractuale imense și nu întrezăresc nici o cale care să permită o schimbare de asemenea magnitudine, spuse John Hattaway umplându-și până la jumătate paharul de whisky și golindu-l din două înghițituri succesive.

– Eu cred că este posibil, spuse tatăl meu, amin-

tiți-vă ce s-a întâmplat în țările din Estul Europei imediat după cel de-al Doilea Război Mondial și cum „ciuma roșie” s-a extins în țări din Asia.

– Amintiți-vă cum ideologia comunistă a pătruns și în țări din Vestul Europei, țări ca Franța, Italia, Spania, Anglia, țări în care noile partide comuniste au fost finanțate și susținute de Moscova, țări în care o parte din intelectualitatea autohtonă și un fragment al presei au încercat să influențeze opinia publică încurajând orientarea spre comunism.

Alan Pickering care nu schițase nici un gest până atunci, se ridică de pe scaun, făcu câțiva pași înapoi îndepărtându-se de masa de joc și cu mișcări lente își desfăcu cureaua după care își trase în jos pantalonii lăsându-i să cadă peste pantofi și spre stupefacția noastră, a tuturor, își trase în jos chiloții.

Trei testicule de toată frumusețea atârnav zâmbitoare sub un penis dormind, surprinse de această expunere neașteptată.

– Vedeți, spuse Alan, îndreptându-și degetul arătător spre organele lui genitale, eu nu am doar două ca toți bărbații, eu am trei, și faptul ăsta mă obligă, chiar mă încurajează să cred că sunt destinat să iau decizii extreme, să-mi asum riscuri și să mă opun oricărei amenințări.

– Vă promit în noaptea asta, acum, aici, că în eventualitatea în care asemenea persecuții vor veni peste noi, eu voi fi pregătit să-mi apăr drepturile cu riscul de a-mi pierde viața.

– Și asta nu-i o simplă promisiune, e un angajament

prin care vă asigur că îmi voi apăra atât drepturile mele cât și ale voastre.

– În ziua în care vor veni la mine și vor încerca să-mi confisce proprietățile, ei bine, în ziua aia voi deveni un „paria” al societății și indiferent de consecințe, sunt pregătit să lupt cu arma în mână până la ultima suflare.

– Și acum, continuă Alan ridicându-și pantalonii și repunându-i în postura impusa de decența vestimentară, cu speranța că zvonurile astea nu vor deveni niciodată realitate, cu convingerea că noi toți vom sigila această conversație și nimic nu va transpira dincolo de pereții acestei camere, propun să ieșim pe terasă și să interacționăm cu restul invitaților.

Am urcat scările alături de tata, îndreptându-ne spre terasă încercând să ne amestecăm printre ceilalți invitați, și la un moment dat am izbucnit.

– Eu cred că era mult mai simplu dacă mi-ai fi împărtășit aceste informații în timpul unei conversații purtate acasă la noi și nu prea înțeleg de ce a trebuit să mă aduci aici și să-mi răpești o seară pe care aș fi petrecut-o mult mai bine cu prietenii mei.

– Ei lasă, lasă, că doar n-au intrat zilele în sac, o să ai la dispoziție atâtea alte seri pe care o să le petreci cu prietenii tăi, îmi răspunse tata zâmbind.

– Am vrut să te integrez în grupul nostru de adulți trecuți prin viață și mai ales să te conectez la această atmosferă tensionantă, sperând că împreună ne vom consulta și ne vom pregăti în eventualitatea că aceste zvonuri vor deveni realitate.

Ne-am așezat amândoi la o masă care ne oferea o

oarecare stare de intimitate, în speranța că vom continua conversația noastră fără să fim deranjați.

Am zărit-o pe mama care era înconjurată de prietenele ei, așezată pe o canapea la o oarecare distanță și angajate într-o controversă plină de aplomb.

Mama împlinise nu de mult 53 de ani, dar rămăsese o femeie extrem de atrăgătoare, patina vârstei aducându-i o anumită distincție, iar cei care o vedeau pentru prima oară o asemănau Oliviei Hussey, celebra actriță din filmul „Romeo and Juliet” regizat de Franco Zeffirelli.

Câteva riduri discrete își făcuseră apariția pe frunte, altele se ascundeau timide la coada ochilor sau în colțul buzelor fiind aproape imperceptibile.

Înaltă și încă foarte suplă, cu un piept generos, păstra și acum obiceiul de a purta părul lung care îi acoperea umerii delicați.

I-am făcut un semn din mâini fluturate deasupra capului, întrebându-mă dacă o să mă zărească.

Nu aflasem că mamele au un instinct aparte care le ajuta să simtă prezența copiilor lor, indiferent de situație.

S-a ridicat în picioare sugerând cu brațele ei o îmbrățișare de la distanță. I-am răspuns imediat cu același gest.

Tata care mă părăsise de câteva minute se întorcea de la bar cu două pahare umplute pe jumătate cu whisky în care câteva cuburi de gheață se scaldau inconștiente fără să intuiască efemera lor existență.

Whisky-ul lui Alan era de cea mai bună calitate iar noi doi ne plimbam privirile peste forfota umană care dovedea că se înveselise de-a binelea, schimburile de

replici precipitate și râsete în hohote umplând noaptea.

Îmi promiseseam că o să mă abțin dar n-am mai rezistat și am izbucnit.

– Știu, am început eu, știu că sunteți buni prieteni dar crede-mă, spectacolul oferit de Alan în seara asta mi s-a părut de o calitate îndoielnică, de prost gust.

– Faptul că s-a născut cu o deformare genitală de care se arăta atât de mândru, ei bine, eu cred că nu-i conferă automat, rolul de apărător absolut al nostru, al tuturor.

– Faptul că are „trei în loc de două” nu-l transformă într-un personaj cu puteri herculeene merit să devină un „paria” al societății așa cum îi place să se auto-definească.

– Ce crezi, sunt cam aspru cu el?

– Dragul meu, începu tata, vanitatea este un simțământ care ne încearcă pe toți mai mult sau mai puțin, dar cunoaște forme excesive de exprimare la unii, în funcție de personalitatea fiecăruia.

– Alan este un bărbat cu multe calități, dar modestia nu este trăsătura lui principală. Noi cei care-l cunoaștem de o viață ne-am obișnuit cu excesele lui și de-a lungul anilor l-am acceptat așa cum este, cu bune și cu rele.

– Tată, eu aș vrea să mă retrag, am spus eu ridicându-mă în picioare. Sunt convins că voi mai rămâneți, nu-i așa?

– Daa..., noi mai stăm aici câteva ore, nu ne lăsa Alan și Helen să-i părăsim așa de curând.

– O să-mi las mașina aici, am băut cam mult și nu vreau să risc. O să chem un taxi.

L-am îmbrățișat după care m-am îndreptat spre grupul unde se afla mama și după ce am sărutat mâinile doamnelor din preajma ei, obicei desuet și rar practicat de canadieni, le-am urat petrecere frumoasă. Am intrat în casă, am sunat la o companie de taximetre și mi s-a promis că în 15 minute un șofer va veni să mă ducă acasă, ceea ce s-a și întâmplat.

Philip Costa rămăsese singur și își fixase privirea peste grupul de femei unde se afla și soția lui încercând să intuiască de la distanță ce subiecte amuzante dezbăteau care le provocau hohote de râs. Erau toate strânse în jurul amfitrioanei casei și fără nici o intenție ascunsă îi admira formele voluptoase.

Helen era blondă cu ochi căprui, purta părul ușor ondulat, lăsat în jos pe spate până aproape de mijlocul corpului, era în continuare zveltă și cele câteva kilograme în plus venite cu trecerea anilor îi defineau curbele siluetei, făcând-o foarte atractivă.

Alan apăru în spatele lui, cu totul neașteptat și parcă citindu-i gândurile îi spuse:

– Cred că îți amintești, m-am căsătorit cu Helen înainte de începerea războiului, eu aveam 25 de ani, ea doar 18, era atât de atrăgătoare încât nu am rezistat și am cerut-o în căsătorie.

– Întotdeauna am considerat că m-am însurat cam prea de tânăr. După câțiva ani de la căsătorie i-am spus că din punct de vedere sexual ea reprezintă pentru mine un „mic dejun” și sper să înțeleagă că necesitățile mele impun de asemenea o „masă” de prânz și uneori chiar și una de „seară”!

– Am fost sincer, nu-i așa?
– Spre marea mea satisfacție, m-a acceptat așa cum sunt!

– Vezi, continuă el, chiar și acum arată superb, este extrem de provocătoare, nu-i așa?

– Sigur că da, este o femeie foarte frumoasă, a răspuns Philip.

– În aceeași ordine de idei, dă-mi voie să mă destăinui. Nu știu dacă ai simțit, dar am avut din totdeauna o slăbiciune pentru Maryanne, soția ta delicată. Te asigur, totuși, că niciodată nu i-am făcut niciun fel de avansuri și asta pentru că am niște reguli, pe care le respect. Mă consider un bun prieten. În seara asta însă, o să-ți fac o propunere, care eventual o să te șocheze. Îți propun o noapte de neuitat. Eu, tu, Helen a mea și Maryanne a ta, o noapte numai a noastră, o noapte în patru, o invitație la o întâmplare unică, de excepție. Am vorbit cu Helen despre această eventuală noapte de desfrâu, dacă vrei să-i spun așa, dar nu uita, se vrea a fi un desfrâu liber acceptat. Tu poți să-ți petreci noaptea cu Helen, iar eu cu soția ta în cazul în care vei accepta propunerea mea îndrăzneță. Helen s-a declarat încântată și dispusă la o asemenea experiență. Nu știu de ce, dar cred că are o oarecare slăbiciune pentru tine. Rămâne că tu să tratezi cu Maryanne și dacă e de acord, ne așteaptă o noapte de vis!

Philip își asculta prietenul său vechi, prieten de o viață și încerca să mascheze șocul unui asemenea scenariu, întâlnit în filme desuete.

– Deci, dacă înțeleg bine, îmi ceri acceptul de a mă lansa în nebunia asta sexuală, însă mă întreb dacă ai

considerat măcar pentru o clipă ce fel de reacție o să aibă Maryanne în eventualitatea în care i-aș propune să petreacă o noapte cu tine?

Încearcă și prezintă-i propunerea mea ca pe o experiență unică, în care nimeni nu înșeală pe nimeni, deoarece nu vor exista secrete ascunse, deci nici posibilitatea unor reproșuri ulterioare, nici perspectiva unor deziluzii scăldate în lacrimi ori a unor crize de isterie.

Pentru că tot ce se va întâmpla nu-i îmbrăcat în minciună, nu mințim, nu ascundem nimic, totul va deveni o experiență deschisă, sublimă prin intensitatea emoțiilor pe care le vom trăi.

Și nu uita, totul va fi păstrat într-o confidențialitate deplină, absolută, nimeni nu va afla de „noaptea noastră”, va fi secretul pe care-l vom lua cu noi în mormânt.

Și acum fii sincer, Philip, continuă el, uita-te la ea, la Helen a mea, la formele ei provocatoare, voluptoase și spune-mi că nu te atrage ideea să o ai în brațe, să fie toată a ta pentru o noapte întreagă?

O experiență unică, sublimă prin nebunia ei, o sfidare a tuturor conveniențelor matrimoniale, o evadare de o noapte de la restricțiile conjugale.

Tu ne-ai prezentat astăzi posibilitatea unor schimbări majore în viața noastră, riscul comunismului și pierderea drepturilor noastre bat la ușă, hai să ne bucurăm de o noapte de vis cât mai avem șansa de a simți că trăim cu adevărat.

– Cred că realizezi, spuse Philip, propunerea ta avansată și susținută cu atâtea argumente, mă șochează

și mă surprinde. Deși aparent pare tentantă, o resping din start cu toată convingerea.

– Eu știu cine sunt și mă surprinde că după atâția ani nu ai reușit să mă cunoști suficient de bine.

– Eu, dragul meu prieten, sunt un tip extrem de gelos și numai gândul că un alt barbat s-ar culca cu nevastă-mea mă disperă. Iar tu, cu atât mai mult, îmi ceri să-mi dau acceptul, să aprob o asemenea întâmplare, ceea ce este absurd și de neconceput.

– Conversația privind acest subiect este închisă pentru totdeauna, consider-o ca și cum n-ar fi existat.

– Prietenia noastră nu va fi alterată în nici un fel de propunerea ta și o voi considera un compliment adus soției mele.

– Și acum, continuă Philip, vom schimba diapazonul conversației noastre, te rog ascultă-mă cu atenție. Să revenim cu picioarele pe pământ și să dăm uitării propunerile tale nebunești.

– În seara asta când eram cu toții în subsolul casei tale am omis în mod intenționat să dezvălui toate detaliile conversației avute cu prietenul meu din Toronto.

– Poți să-mi spui și mie ce motive ai avut să cenzurezi niște amănunte probabil importante, întrebă Alan, recalibrându-și tonalitatea vocii și adoptând o atitudine degajată ca și cum conversația lor anterioară nu ar fi existat.

– Am considerat că e preferabil să-i protejez, n-am vrut să-i pun sub o presiune alarmantă, m-am gândit că deocamdată e mai bine să avem această discuție, doar noi doi.